

Dwingelandij

(door Tine Leewens)

Gisteren moest ik weer eens wachten tot mijn man klaar was met zijn klusje. Ja, ik, hare Koninklijke hoogheid liet hij wachten. Dat terwijl ik midden in een creatief proces zat.

Ik ben me van mijn dwingelandijen al langer bewust, een jaar of 50. Het lijkt wel hoe ouder ik wordt hoe erger het wordt. Alles moet op mijn tijd en op mijn manier. Ik vind het een naar trekje van me. Toen ik afgelopen week vroeg aan mijn dochter of zij haar man wilde uitleggen een naast familielid te typeren zei ze: 'Oh dat is iemand die wil dat alles op haar manier gaat.' Oeff en ze had het niet over mij???

Later vroeg ik Mart, mijn man, of hij mij ook zo zag. Hij maakte een grap en antwoordde: 'Jullie zijn toch familie, dusja.' Meer dan eens was ik me bewust van de momenten dat ik me moest inhouden om niet mijn zin door te drijven. Ik merkte dat het me veel energie kostte of had ik de energie toch al niet? Ja, ik was moe en dat zijn de momenten dat ik niet veel reserve heb om me in te houden. Juist op dat soort momenten ga ik dingen verzinnen om mijn gevoel van onbehagen weg te werken. De één gaat eten, de ander drinken of roken en ik ga dingen verzinnen waarbij ik meestal hulp nodig heb. Het lijkt mij de meest onhandige manier om onbehagelijk gevoel te compenseren. Op dat soort ogenblikken wordt ik geconfronteerd met mijn hulpbehoefte. Ach, wat klinkt dat dramatisch! Dat terwijl ik me altijd erop laat voorstaan je leven niet aan een ander op te hangen. Maar ik wil mezelf niet helemaal afvallen, meestal houdt ik me in en hoef ik niet stand up pede geholpen te worden.

Waar het om ging waren de lampjes die we beide wilde, lampjes gemaakt van speksteen, overblijfselen van onze nieuwe spekstenen kachel. Ik had een compositie gemaakt en eigenlijk moest Mart dus gelijk komen kijken en het liefs goedkeuren waarna ik dringend of was het dwingend kon beginnen met schuren en bewerken en hij dus ook kon zien wat zijn bijdrage aan de lampjes zou worden. Namelijk het boren van gaten waar de fitting in zou komen en de stenen aan elkaar vastmaken zodat er echt lampjes ontstonden. Toen Mart mij een kwartier had laten wachten en kwam kijken zag hij al snel wat zijn bijdrage zou worden: Kijken welke bruikbare spullen hij op zolder zou kunnen vinden qua electra, schuurpapier van boven halen voor mij, gaten boren en hakken ('och, het is zacht steen, kan niet zo moeilijk zijn' zei ik) naar de bouwmarkt de ontbrekende spullen halen. Om een lang verhaal kort te maken, die zaterdagochtend is hij 2 uur bezig geweest met bovenstaand lijstje, ik ben ongeveer 1 uur bezig geweest. De stenen hebben 2 dagen onze woonkamer 'opgeleukt', toen kreeg ik er de balen van en heb ze weer naar de berging gebracht om de stenen stuk voor stuk naar de kamer te halen en te bewerken. Nu een week later heb ik er nog steeds niks mee gedaan.

Twee dingen zijn me duidelijk geworden, als ze dat nog niet waren. Één ik heb een geweldige vent die mij als een koningin behandelt. Twee, ik moet zuinig op hem zijn en mijn creatieve processen wat meer op andere momenten laten plaatsvinden, wil ik nog langer als een koningin behandeld worden. Het was echt dwingelandijen. Af en toe ben ik net een gewoon mens en heb ik mijn eigenaardigheden.